

Леся Українка

25 лютого 1871 - 1 серпня 1913

Батьки

Батько, Косач Петро Антонович - з дворян
Чернігівської губернії

Мати, Драгоманова-Косач Ольга Петрівна, - з
дрібнопомісних дворян Полтавської губернії

Дитинство

Лєся і її старший брат Михайло вчилися у приватних вчителів. В 4 роки Лєся навчилася читати.

У Шість років Лєся Почаїв Вчитися вишивати.

Ольга Косач разом з Лєсею та Михайлом відпочивають в селі Жаборіца.Здесь Лєся вперше почула розповіді матері про Мавку і познайомилася з українським народним фольклором. Її мати разом з дітьми ходила по домівках в селі і збирала різні пісні і орнаменти в свою колекцію.

У 1878 році батьки Лєсі їздили на всесвітню виставку в Париж, де зустрічалися з М. П. Драгомановим.

Влітку 1880 Олександра Антонівна Косач-Шимановська, тітка Лєсі, з двома синами переїздить до Луцька, живе в родині Косачів. Причиною переїзду став арешт і заслання до Сибіру її чоловіка Бориса Шимановського. «Тьотя Саша» - перша Лєсина вчителька музики. До неї Лєся зберігала все життя почуття глибокої вдячності.

Юність

Юність

6 січня 1881 року Леся дуже сильно застудилася, що послужило початком важкої хвороби. Почалися нестерпні болі в правій нозі. Спершу вирішили, що це гострий ревматизм. Потім болі з'явилися в руках.

На початку травня 1882 року Косачі переїзять в село Колодяжне, що відтепер і по 1897 рік стало їхнім постійним місцем проживання.

А тим часом Леся з братом Михайлом живуть у Києві, вчать у приватних вчителів, вивчають грецьку та латинську мови.

Влітку 1883 року у Лесі діагностували туберкульоз кісток, в жовтні цього ж року професор А. Рінек оперував ліву руку, видалив кістки, уражені туберкульозом. Рука залишилася покаліченою. Про музичну кар'єру Лесі не могло бути й мови.

У грудні Леся повертається з Києва до Колодяжного, стан здоров'я поліпшується, з допомогою матері Леся вивчає французьку та німецьку мови.

Починаючи з 1884 року Леся активно пише вірші українською мовою («Конвалія», «Сафо», «Літо червоне пройшло» і ін.) І публікує їх у Львові в журналі «Зоря». Саме в цьому році з'явився псевдонім «Леся Українка». Серцева дружба єднає Ларису з її старшим братом Михайлом.

Деякий час Леся вчилася в художній школі Миколи Мурашка в Києві. Від цього періоду залишилася одна картина, написана олійними фарбами.

Пізніше їй довелося здобувати освіту самостійно, в чому допомагала мати. Ольга Петрівна знала багато європейських мов, включаючи і слов'янські мови (російська, польська, болгарська і ін.), А також старогрецьку, латинську, що свідчило про її високий інтелектуальний рівень. Про рівень домашнього освіти Лесі може свідчити той факт, що в 19-річному віці вона, за працями Менара, Масперо і інших вчених, склала для своїх сестер підручник «Стародавня історія східних народів» українською мовою (надрукований в Катеринославі в 1918 році).

Зрілість

Побувавши в 1891 році в Галичині, а пізніше і на Буковині, Лариса Косач познайомилася з багатьма видатними діячами культури Західної України: І. Франко, М. Павликом, О. Кобилянської, В. Стефаником, О. Маковеем, Н. Кобринської.

Важка хвороба змушувала з юних років часто виїжджати на курортне лікування. Лікування в Німеччині, Австро-Угорщини, Італії, Єгипті, неодноразове перебування на Кавказі.

З 1904 року близько півтора років жила в Тифлісі, в Одесі, в Криму збагатило її враження і сприяло розширенню кругозору письменниці.

На початку березня 1907 року Леся Українка переїжджає з Колодяжного до Києва, а в кінці березня разом з Климентом Квіткою здійснює поїздку в Крим, де, зокрема, відвідує Севастополь, Алупку, Ялту.

7 серпня 1907 року Леся Українка та Климент Квітка офіційно оформили шлюб у церкві

В цей час вона багато працює на літературній ниві. 5 травня 1907 року було завершено драматична поема «Айша і Мохаммед», 18 травня остаточно завершила поему «Кассандра», роботу над якою почала ще в 1903 році. 12 травня направила в альманах «З неволі» (Вологда) драматичну поему «На руїнах». Видання друкувалося для допомоги політичним засланцем. У вересні було написано вірш «За горою зірниці», продовжено роботу над творами «У пущі», «Руфін і Прісцілла».

Будинок в Тбілісі, де жила Леся Українка

Леся Українка

та

Климент Квітка

Останні роки і смерть

Последние годы жизни Леси Украинки прошли на курортах Египта и Грузии. Болезнь неумолимо прогрессировала. К обострившемуся процессу костного туберкулёза прибавилась неизлечимая болезнь почек. Превозмогая боль, тяжёлые страдания, Леся Украинка находила силы для творчества. Вместе с мужем, Климентом Квиткой, она работала над собранием фольклора, интенсивно обрабатывала собственные драмы. На Кавказе, вспоминая детство, Волынь, красоту природы Полесья, за несколько дней написала драму-феерию «Лесная песня»

Умерла Леся Украинка 19 июля 1913 года в Сурами (недалеко от Боржоми, Грузия) в возрасте 42 лет. Похоронена на Байковом кладбище в Киеве.

ПРИАТНА УМОВИ
ПИСЬМЕННИЦА
ЛЕСЯ УКРАИНКА
А. П. КОМ...
1871-1913

ФЕДОР РОМАНОВИЧ
ГЕРМАН
1873 - 1963

ЯСИРСКАЯ

ЯСИРСКАЯ